

Ugens Politik.

Den 2de Januar.

Uagtet den forsløbne Uges politiske Begivenheder ikke have været af nogen afgjørende Charakter, yde de dog et væsentligt Bidrag til at klare Situationen saavel med Hensyn til vores egne Forhold, som til Udlandets. Medens det hidtil kun har været den tydste Presse, der ved alle de til dens Maadighed staende Midler har forsøgt at opfiamme Nationens Evidenskaber mod os, medens Aviser, Brochurer og videnstabslige Bøker lappedes om at ophidse de alt i Forveien saa let fængelige Gemmitter, og medens de tydste Regjeringer, istedet for at optræde dampende og beroligende, overimod i flere Større have gjort Alt, hvad der stod i deres Magt for at nære Hadet mod Danmark, have de andre Lande, lige indtil det sidste Døbelik, ikke skenket disse Forhold hynderlig Opmærksomhed. Det er ingenlunde Tilfældet nu, og den mellem vores Fædreland og Tydskland opståede Strid er pludselig trædt frem i Forgrunden og afgiver Stof til ledende Artikler i alle Hovedorganerne for den offentlige Mening. Og mærkeligt nok er det, at uagtet det i det nuværende Døbelik ikke er til at indse, hvorledes det bebudede Sammenstød skal undgås, er Tydsklands og Udlandets Presse, rigtignok af højt forskellige Grunde, enig i at fraraade det. I Tydskland steer det naturligvis ikke af Interesse for os, men af Mistillid til Forbundet; man ventet, at de derfra udgaaede Beslutninger ville være gennemgribende nok, Nationalpartiet exploderer Spørgsmålet for at winge Preussen til at stille sig i Spidsen for Enhedsbestrebelsene, Preusser coquetterer med disse Bestrebelsene, og overalt erklaerer man med den største Usorbeholdenhed, at ingenomhelst Afgjørelse med Hensyn til Forbundslandene Holstens og Lauenborgs fremtidige Stilling kan være tilfredsstillende, fordi Slesvig er det egentlige Østiens Øble. Fra danst Side kan man kun glæde sig over disse usorbeholsne Udtalelses, hvor anmassende de end ere, fordi de have lært Europas andre Regjeringer og Nationer, hvad der egentlig handledes om i en Strid, der maatte forekomme dem saa trættende og hedsommelig. Vi see saaledes af en Depeche, som et tydste Tidsstrift har set sig i stand til at meddele, fra den engelske Udenrigsminister til den engelske Gesandt i København og til Legationen i Berlin, at medens det er Lord John Russells Anførelse, at Kongen af Danmark er „bunden ved sin Øre til ikke at incorporere Slesvig i Danmark, til at oprettholde den slesvigiske Stenderinstitution, samt til at beskytte saavel den tydste som den danske Nationalitet i Slesvig,” saa give disse Øster, „efter Hds. Maj. Dronningens Mening, hverken efter Form eller Indhold Østerrig eller Preussen eller det tydste Forbund nogensomhelst Ret til at blande sig i alle Enkelthederne af Hertugdommet Slesvigs Forvaltning. Naar Slesvig blev inkorporeret i Danmark, naar Slesvig blev beroet sin førsteste Forfatning, saa kunde Tydskland gjøre Fordring paa Ret til at indblaude sig. Men naar Reglementet for hver enkelt Kirke, for hver enkelt Skole i Slesvig skulle være Gjenstand for det tydste Forbunds Indblanding, saa vilde Kongen af Danmarks Hedsret kun existere af Navn.“

Det kan i dette Døbelik antees for afgjort, at denne klare Opfattelse af Stridspørgsmålet og denne beslantede Udtalelse af det engelske Cabinets Anførelser staae i Samtlæng med Frankrigs og Ruslands Stilling til denne Sag. Vi have nemlig god Grund til at antage, at uagtet man her ikke veed, om og hvorvidt den af „The Times“ meddelede Efterretning, ifølge hvilken den engelske, franske og russiske Regjering skulle have ifønde i Fællesskab at foretage Etakt, sigende til at forhindre en Krigs Udbud i Norden, er rigtig, saa er der en til Vished grændende Sandhedspræg for, at der kan ventes en energisk Protest fra alle disse tre Stormagter mod et eventuelt Overgreb fra Tydsklands Side, uagtet man ikke veed med Bestemthed, om det vil ske i en Collectivnote eller i separate Noter. At et saadant Strid vil billiges af den offentlige Mening baade i Frankrig og England, kan man see af Udtalelsene i de forskellige Partiers Tidender; uden Hensyn til Karve ere de, paa saa Undtageller nar, gunstigt findede for Danmark og opmuntrie det i sit Forsat, at sætte Magt mod Magt, idet de erklaerer, at om vi end maa ikke ville blive nedsagede til uden Visstand at udholde det første Sammenstød, saa stille vi ikke længe staae alene. Denne Sympathi, som er naturlig for den Starke ligesoverfor den Svage, der har besluttet at kæmpe energisk for sin Ret, bør være os en Spore til at anstrengte enhver Nerve, for i dette Døbelik at mede paa Kamppladsen med alle de til vor Raadighed staende Forsvarsmidler; hjælp Dig selv, saa vil Gud nok hjælpe Dig, bør være vort Løsen. At Forbundsgregjeringen har givet Danmark en Tidsfrist af ti Uger, bør paa ingen Maade vække Forestilling om fredelige Tendenser. Denne Tidsfrist er endnu langt nødvendigere for Tydskland end for os. Uden Hensyn til at hele Forretningssmaskinen i Frankfurt er tung og arbeider med stor Besværlighed, er det et Livsspørgsmål for den tydste Handelsslægt, at Blodbadet ikke indtræder for tidligt. Virkningerne af den sidste Handelskrise ere endnu neppe overstaaede, store Kornforsaard ligge opbødede i Magasinerne i de østerriske Havn, disse skulle udskibes, mangfoldige Nødvendighedsartiller skulle indføres, og Havets Afspærring for den tydste Handelsmarine lige ved Winterens Døpster vilde være et større Onde, end Regjeringen tor vove at paabyrde Folket.

Medens det schleswig-holsteinse Parti saa indberligt har attraaet en Forbundsexecution i Holsten og ikke blot ved de-

res Tøsfer, men ogsaa ved deres Handlinger har bidraget til at bidøre en slig Tingenes Tilstand, er Stemningen i selve Holsten meget forkant og det med god Grund. Den forrige Execution kostede Holsten 4 Millioner Mt., og det Bidrag, som de andre Forbundstater stulde yde for at dække denne Sum, er ikke blevet og vil neppe blive fuldstændigt erlagt, hvis en ny Krig stulde udbrude, medens vi som et ikke aldeles betydningsloft Træk see os i stand til at meddele, at Hertugen af Coburg er den eneste, der har betalt Alt, hvad han i denne Hensende skyldte. Isølge Privatefterretninger fra Holsten vilde man meget gjerne udtales for Forbundsgregjeringen, at man foretrak den bestaaende Tilstand for en Execution; men da Holstenerne ikke have Petitionsret, vil det være vanskeligt for dem, at foranledige en slig Udtalelse. Deres lovlige Organ, Stendersamlingen, vil naturligvis afgive en ganske onden Erklæring, da den aristokratiske Valglov, ifølge hvilken baade den og den svejzigste Stendersamling ere sammensatte, giver Prælater og Ridderstab en altoverveiende Indflydelse, og det holstenske Aristokrati er vor mest usorsonlige Fjende.

Kaste vi et Blik paa de Stemninger og Tilstande, som Udsigten til en forestaaende Kamp har fremkaldt i vor egen Midte, saa see vi, at Odense, Landets første Kjøbstad, har foregaat med et loyalt og smukt Eksempl, idet en af 1200 Borgere besøgt Forsamlingen har erklaaret, at den er rede til at bringe alle de Øfre, en farefuld Krig maatte kreve, da den veed, at det er en Kamp for Danmarks Øre og Selvstændighed. Forsamlingen besluttede tilsig at indsamle frivillige Bidrag til at anskaffe en Tamplanonbaad. I Hovedstaden yder den til at siste „Dannevirkeforeningen“ offentligjorte Indflydelse ikke hynderlig Fremgang, hvilket stod til at vente, deels fordi Plangen er temmelig taaget, men deels og fornemmelig fordi de politiske Personligheder blandt Indflyderne høre til et Parti, der, hvilken Indflydelse det end har i nogle Landdistricter, aldrig vil kunne slae Rod i Kjøbstaderne. Hvor usigstigt det end er, at Partierne forene sig og glemme alle Hensyn for at staae Last og Brast med hverandre i Københavns Stund, saa er det et billigt Forlangende, at man i et alvorfuldt Døbelik ikke udelukker Holstens naturlige Førere, de Mænd, der i onde og gode Dage have staat forrest i de politiske Kampe. Det er dog ikke blot venstre Side, som har prøvet paa at benytte de nærværende Forhold til at giøre sig mulig, Reactionen, højre Side, Mændene af den gamle Skole, eller hvad man nu vil kalde dem, have også givet Livstegn. Men kan ikke sige om dem ligesom om Bourbonerne, at de ikke have glemt Noget, de have overimod glemt Alt, undtagen Hadet til deres Østerfolgere. I en Artikel, der bører umiskindelige Tegn paa at være inspireret af en Politiker, ligesaa bekjendt af sin tidligere Læslen med Demokratiet, som af den senere indgaaede, mærkværdige og responde Pagt med det tydste Junkerparti, siger der, at Regjeringen aabenbart bessjender sig til Hessenspolitiken, medens den conspirerer i Bindesforbindingerne med Eiderpolitiken. Meningsforstannelsen mellem Reactionen og Ministeriet i denne Hensende kan angives med et Par Ord. Medens et af det nuværende Ministeriums mest fremragende Medlemmer har sagt, at hvis Heelstaten ikke kan opføres paa et forfatningsmæssigt Grundlag, saa er Heelstaten en Umlighed, siger Reactionen derimod, hvis Heelstaten ikke kan opføres paa et forfatningsmæssigt Grundlag, saa er Forfatningen en Umlighed. Den dadler nu Regjeringen, fordi den ikke har funnet gennemføre Heelstaten og ikke engang har villet anstille Forsøget ved at gaae ind paa dens Undlingstanke: Forfatningens Kuldkaftelse. Den glemmer ganste, at hvem Ministeriet har arvet Heelstatsforfatningen med alle dens Ulemper. Reactionen glemmer, at Kundtgørelsen af 28de Januar 1852 er Geheimraad Bluhmes Værk, og uagtet dette Aretslykke visstnok er redigeret i den eleganteste og jærligste Form, har det maa ikke Fejl, at det er alfor diplomatisk assattet; man har undladt klart og tydeligt at udtale, hvilke Punkter man tractatmæssig forpligtede sig til, og hvad der beroede paa Kongens Magtfuldkommenhed, hvilket efter forte til, at de 11 Holstener i Rigsrådet forstillede det paa en for den danske Opfattelse højt forstjellig Maade, der naturligvis tiltraades af Tydskland. Den har ligesledes glemt, at den til at regulere Grænsen nedstalte Commission, der adskilles uden at udfore sit Hverv, ogsaa var Bluhmes Værk, og at den gang, da Reactionen herfølde, og da Stemningen ingenlunde var Schleswig-Holsteinismen gunstig, kunde man lettere ubrette Noget end senere. At Reactionen harmes ved at se det Nørthaus, som den saa konstnerdig opbyggede, saa for det første Bindpust, er meget tilgiveligt, men den maa ikke, døde Andre derfor og ikke raae paa Forræderi; det var dens egen Fejl, at den benyttede et saa strobelt Materiale, eller, reitere sagt, at det valgte Grundlag var uholdbart.

Bende vi os til Begivenhederne i Udlændet, saa har „Le Moniteur“ i denne Uge meddeelt Oplysning om Grunden til den franske Flaades for Alle saa uforståelige Marværelse ved Gaeta. Den fraude Regjeringens officielle Organ oplyser nu om, at Flaaden høverken skalde beskytte eller forsøre Kongen af Neapel, uagtet den maa ikke havde bibraget meget til at fremkalde de partielles Opstandsforføg og forlænge Knarchiet i Syd-Italien, men at den kun skalde forhindre, at den ulykkelige Konge fristede den forældige Skebne, at falde i sine Fjenders Hænder. Hvor usandsynligt dette end bliver, maa man jo troe den franske Regjering paa dens Ord, men i ethvert Tilfælde har den franske Flaades Verificernelse sat Piemonteserne i stand til ogsaa at angribe Fæstningen fra Sø-

siden, og dens Falb vil være mundgaaeligt, selv om dens Porte ikke vilde blive aabnede ved Forræderi.

Det synes i det Høje taget, som om den italienske Sag i Løbet af de sidste Dage har gjort betydelige Fremstridt. Understøttet af Rigra har Prinsen af Carignan forstaet at øve en heldig Indflydelse i Neapel, og en Tilmærsel mellem Favore og Garibaldi har beroet den forestaaende Valgkamp mellem Handlings Parti og det parlamentariske Parti meget af sin Bitterhed. Det lader sig endnu ikke afgjøre med Visshed, om det virkelig er Garibaldis Plan allerede til Forvaret at angribe Østerrig ved Mincio, det synes næsten, som om det ikke er ved den italienske Grænde, men midt i Riget, at han har ifønde at ramme sin Fjende, ved at udfore et dristigt Tog til Donau. Afgjort synes det at være, at der maa udbrude en Opstand blandt Magyarerne, for at Italiens Helt skal kunne udfore sit Forsøg. Gjæringen i Ungarn er overordentlig sterk og kan bringe det østrigske Cabinet i stor Forlegenhed. Men Østerrig har gjort Ungarn betydelige Indremmesser, og det er muligt, at Ungarerne, istedetfor at gibe til Sværdet, ville være besindige nok til at føge at opnære deres Hensigter ved lovlige Midler. Hvis dette bliver Tilfældet, finder det Rygde sin Fortæring, at Garibaldi foreløbig har opsat sit Forehaven og agter at foretage en Reise til England.

De syriske Anliggender, der truede med at fremkalde et Brud mellem Frankrig og England, synes nu at stulle afgjores paa en mere tilfredsstillende Maade. Man vil vide, at Frankrig har fremsat det Forstlag, at den syriske Commission skal møde i Paris for den 15de Februar for at raadslaae om en Forlængelse af den franske Occupation. På samme Tid, som Keiseren skal have erklaaret, at han vil underlaa sig Europas Afgjørelse, stoler han paa, at Discussionerne vilde føre til, at endog det britiske Cabinet ikke mere vil gjøre Fordring paa Tilbagelægelse af det franske Expeditionskorps. England skal endnu være willigt til at gaae ind paa dette Forstlag, men man har grundet Haab om at overvinde dets Modstand.

Det er ikke blot i det gamle og brødfældige Europa, at Staterne træde med at komme ud af deres Fugter; det unge og stolte Amerika staaer i Begreb med at opføre sig ligesom et foreløbt Rige „Stjernerne adskilles og Striberne forberives“. Europeerne kunne ikke danne sig nog en Forestilling om den ufolede Forbittrelse, der tilskynder Slavestaterne til at udsondere sig fra de nordlige Stater og selv besværliggøre Slaveriet alene af Frygt for at se deres Forbundsmøller negle at udleveres de borstflygte Slaver, som om disse efter Forbundets Oplosning ikke langt snarere vilde finde det attræede Tilflugtssted. De politiske Breve fra de forenede Stater ere meget mismodige og give ikke Haab om nogen Forsoning. Handelsbrevene see Sagen fra en højere Side og sige med brutal Naivitet, at naar Planterne og Abolitionisterne først have tabt mange Penge, ville de indsee, at denne Strid er en meget ufordeleagtig Handel, og da Fordelen er Drifstjenet i Alt, ville de snart indgaae Forlig. Men selv de skarpsindigste Jagtkrigere vore dog ikke at forudsige, hvorledes den amerikanske Crise vil ende, og i dette Døbelik bringer Telegraphen ikke blot Efterretning om, at Mississippi, Alabama og Florida have esterlignet Carolinas Exempel og ere udtraadte af Unionen, men tillige, at Virginiens Grafalb ventes, at Separatisterne bave erovert adskillige Høfter i Louisiana, og at Regjeringen har affordt noget Krigslike til Charleston.

M.

Literatur.

— Af Folketheatreis nyere Repertoire har Stykket „Min Konges Tilbedere“, Lysspil i een Act efter Gournier og Laurencin forladt Pressen paa Levhs Forlag.

— Albert Kretschmer, „Costuumier“ ved det Kongl. Hoftheater i Berlin, har begyndt at udgive et Billedværk med Fremstillingen i Farvertryk af de forskellige Folkestags Dragter, fra Historiens Begyndelse til det 19de Aarhundrede. Med hvert Hesteselger desuden et Blad med Afsildninger af hvert Folks Nedslaber. Afsildningerne i de udtonne to Hester ere fortroligt utsorte, men Texten er for vidstof og indeholder Intet om de henstillede Kilber, der ikke ere uden Vigthed ved Bedømmelsen af et Værk, som nærmest maa være beregnet paa, at tjene til Oplysning af den paagjeldende Retning af Culturnhistorien.

— I Hannover er udkommet et Billedværk, bestaaende af otte Blad i Kobberstik, med Text, fremstillinge Aaslaegtenes Liv, Kamp og Undergang, efter Edda, samt med et Titelblad: Saga. Billederne ere tegnede i Rom i 1859 af W. Engelhard fra Hannover og fundne i Kobber af Ufer fra Dresden. Dette Arbeide omtales meget fordeleagtigt og fortjener Opmærksomhed som et af de faa Forsøg paa at leve konstneriske Fremstillinger efter den nordiske Gudelære.

Musik.

— En Elev af berliner Tenorsangeren Wolff, Doris Kluge, er mylig optrædt paa Theatret i Meiningen og har gjort stormende Lykke der. Som Amine i Songengerten skal hun have mindet først om Jenny Lind; om nu end dette mest gielder for tydse Tren, lader det dog til, at hun besidder et usædvanligt Talent, hvorför hun bestormes af æstetiske Theaterdirektører med Anmodninger om at modtage Engagement.